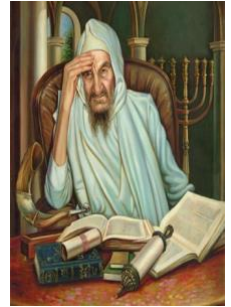

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
 העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יאשיהו יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
 ולרפואת אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה,
 אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה, אהוד בן רבקה, יהודה בן שרה.
 להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com
 או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "אמור"

בפרשת השבוע, נסמכה השבת לעניין המועדים, שנאמר "וידבר ה' אל משה לאמר. דבר אל בני ישראל, ואמרת אליהם, מועדי ה' אשר תקראו אתם מקראי קדש... ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון... כל מלאכה לא תעשו..." ושואל רש"י הקדוש בפירושו על התורה "מה עניין שבת אצל מועדות?" אלא "ללמדך שכל המחלל את המועדות מעליו עליו כאילו חלל את השבתות. וכל המקיים את המועדות מעליו עליו כאילו קיים את השבתות". והינה באמת ישנם אנשים שמזלזלים בקדושת החג ולא יודעים שמעלת יום טוב הוא כמו שבת קודש. וצריכים להיזהר זהירות גדולה בדבר זה. ובגמרא במסכת פסחים דף סח עמוד ב' נאמר "אין לו לאדם ביום טוב אלא או אוכל ושותה או יושב ושונה. כלומר על פי רבי אליעזר על האדם לעסוק או בתורה ובלמוד או באכילה ובשתייה. לעומת זאת רבי יהושע סובר אחרת. "רבי יהושע אומר חלקהו, חציו לאכילה ושתיה וחציו לבית המדרש". כלומר חצי חצי. אך נשאלת השאלה, הרי יכול היה להגיד "חציו לאכילה ושתיה וחציו לבית המדרש". והמילה "חלקהו" מיותרת כביכול אם אומרים חצי חצי אז ברור שמחלקים, ובשביל מה אמר "חלקהו"? הגאון מוילנא מפרש כך: "חלקהו חציו לכם וחציו לה". כלומר אם נחלק חצי חצי את הגימטריה של המילה "לכם" ולה'. המילה לכם = 90 חצי מ 90 זה 45. ונחלק גם את המילה לה' = (ה' זה "הויה" 26 + האות ל' זה ביחד 56). חצי מ 56 זה 28. בסך הכל החצי של המילה "לכם", והחצי של המילה "לה" (28+45) יוצא לנו ביחד 73. כמניין "יום טוב" (יום טוב הכוונה לחג). שזה גם גימטריה 73. ועוד פירוש, "ששת ימים תעשה מלאכה". ששת ימים זה 6 ימים של המועדים: פסח, שביעי של פסח, שבועות, ראש השנה, סוכות ושמיני עצרת. ובהם ניתן לעשות מלאכה -מלאכת אוכל נפש. ונשאלת השאלה, הרי גם כיפור זה מועד. אז המשך המשפט "וביום השביעי זהו כיפור (המועד ה 7) "שבת שבתון". כלומר בו לא תעשה מלאכה. אין בו מלאכת אוכל ונפש. אלא הוא בדיוק כמו שבת. ויזכור שהשבת היא ראש לכל הברכות והשפע של האדם. שנאמר "לקראת שבת לכו ונלכה כי היא מקור הברכה". והאותיות "ראש" הן אותיות שמגיעות לפני אותיות "שבת".

איזור	כניסת השבת	יציאת השבת	ר"ת
ירושלים	19:10	20:02	20:55
ת"א	19:08	20:00	20:52
חיפה	19:11	20:02	20:55
באר שבע	19:08	20:00	20:52

העלון מוקדש לעילוי נשמת : אורלי בת סעידה, חנה בת נוריה, רחל שירה בת תמו, שירה בת אוסנת, שלמה בן נוארה, גרשון בן רחמה, עזרא בן אסתר, אהרון בן חזלה, שלום בן חנדן, חי בן ירדנה, חיים בן עיישה, אליהו בן מרים, חנניה בן אסתר, שמעון בן עיישה, משה בן גאולה.

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי:

הבבא סאלי החמיר מאוד במצוות נטילת ידיים. ולא רק בנטילת ידיים לפני ברכת המוציא או נטילת ידיים של שחרית, אלא בכל נטילה ונטילה היה נוטל את ידיו שלוש פעמים עם כלי. וכששאלו אותו מדוע הוא מחמיר ליטול ידיים עם כלי דווקא, ענה כי נטילת ידיים היא קדושה ובקדושה צריך האדם להחמיר ככל האפשר ולכן יש להרבות בנטילה ולהקפיד עם כלי. וכאשר נוטל לסעודה נוטל כל יד 3 פעמים (ימין ואז שמאל) וכאשר נוטל נטילת שחרית, נוטל לסירוגין. אף על פי שכאשר יוצא מהשירותים אינו חייב ליטול עם כלי, הבבא סאלי החמיר ליטול דווקא עם כלי תמיד. ומעשה פעם אחת שראה הבבא סאלי את חתנו יוצא מהשירותים ורוחץ ידיו תחת הברז שלוש פעמים לסירוגין, ללא כלי, אמר לו "תמיד טול ידך עם כלי." וכאשר ענה לו חתנו שדבר זה לא מוזכר בפוסקים על פי ההלכה, ענה לו הבבא סאלי "כאשר מדובר בקדושה וטהרה לא מחפשים בפוסקים. ראש ישיבה מפורסם שהיה מעריץ של הבבא סאלי, שמע את המעשה הזה ומיד ציווה לקנות נטלות ולהתקינם צמוד לכל הברזים בישיבה. והיו נוהגים באותה ישיבה כדעת סידנא בבא סאלי ונטילים ידיים תמיד עם כלי, למרות שלפי מידת הדין, אפשר להקל ללא כלי. רק כאשר מדובר בנטילת ידיים על הפת או בבוקר חובה ליטול עם כלי. מנהגו של הבבא סאלי כאשר היה מתעורר משנתו, ליטול ידיו ללא ברכה, ואחר עשיית צרכיו היה נוטל ידיים פעם שניה ומברך על נטילת ידיים. כאשר הבבא סאלי היה נוטל ידיו לברכת המוציא, היה נוטל שלוש פעמים על יד ימין ואחר כך שלוש פעמים על יד שמאל, ומכוון שהמילה "מים" ראשי תיבות "מלא ידיו מברכותיך". וגם ראשי תיבות מים – "מעושר מתנות ידיך". והבבא סאלי היה מקפיד תמיד שיהיה איתו מים לכל נטילה.

ומעשה ידוע, שהגיע הבבא סאלי פעם אחת למדבר, ורצה ליטול ידיו לפני התפילה. ביקש הבבא סאלי מהנהג שילך כ 200 מטר ויביא לו מים מהמעין. הנהג שהיה בקיא ומכיר את המקום, אמר לבבא סאלי שהוא טועה ואין שם שום מעיין ומקור מים. אך הבבא סאלי התעקש וציווה עליו להביא מים מהמעין. אותו נהג, הלך כמצוות הבבא סאלי, ולהפתעתו גילה מעיין נובע, והביא לבבא סאלי מים, ולפני שחזר אליו, סימן מהר את המקום לפעם הבאה שיתקע ללא מים, יהיה לו סימן היכן יש מעיין מים. לאחר זמן היה צריך מים ונזכר במיקום הזה, הלך וראה את הסימן שסימן, אך למרבה הפלא, את המעיין הוא לא מצא.

מתורתו של הרב יורם מיכאל אברג'ל זיע"א

בתחילת הפרשה, התורה מצווה את הכהנים במצוות מיוחדות (לא להטמא למת וכן לא לשאת נשים מסוימות וכו'). הסיבה לכך משום שהכהנים קדושים ולכן מוטלת עליהם חובה יתירה לשמור את עצמם בקדושה מיוחדת שנאמר "קדושים יהיו לאלוהיהם ולא יחללו שם אלוהיהם, והיו קודש...כי קדוש הוא לאלוהיו".
אומנם פסוקים אלה נאמרו לכהנים, אך לאמיתו של דבר, יש בהם מוסר ומסר חשוב

לכל יהודי גם שהוא לא מזרע אהרון הכהן. כי כל עם ישראל בכללותם נקראו "כהנים" כמו שנאמר לפני מתן תורה "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש". על כן לכל יהודי יש את החובה המוטלת עליו, לנהוג בקדושה וטהרה ולא לחלל אותה בשום אופן חס ושלום.. ואם מדברים על קדושה, כאן המקום להדגיש שעיקר הקדושה מתחילה בשמירת העיניים מהסתכלות במראות אסורות. וכך הוא לשון קודשם של חז"ל, בגמרא במסכת ברכות, הלב והעיניים של האדם הם אלו שמושכים אותו לדבר עבירה. ורק מי שמוסר את שניהם לה', יודע ה' שאותו יהודי שייך לו ונאמן לו. אך הראשונים שמושכים את האדם לידי עבירה הם העיניים. שלאחר שהעין רואה הלב חומד. וכפי שאמרו חז"ל בגמרא בסנהדרין דף מ"ה "אין היצר הרע שולט אלא במי שעינו רואת". ולאחר שהלב חומד את האיסור, באים שאר אבריו של האדם ועושים זאת בפועל. ומי שמקדש את עינו כראוי לבל יראה מראות אסורות הרי הוא שמור מכל חטא. ולכן מוטלת חובה על כל יהודי להשתדל לשמור את עינו ולא להסתכל במראות אסורות. ואין זו מידת חסידות אלא איסור מפורש בתורה "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" האדם צריך למסור נפשו ולא להסתכל במה שה' אינו חפץ שיסתכל. ובפרט בני התורה, עליהם לדעת שכל מעשה שהם עושים נבחן בקפידה על ידי אנשים רבים שסובבים אותם. כאשר בן תורה נוהג בקדושה הוא זוכה לקדש שם שמיים ברבים כמבואר בדברי חז"ל בגמרא ביומא. "אשרי רבו שלמדו תורה וכו'..

ומספרים שפעם אחת הרב יורם אברג'ל ערך חופה וקידושין והחופה התעכבה בגלל שהיו צריכים לחכות לאמא של הכלה. ומדוע אמא של הכלה התעכבה בירר הרב יורם. "מפני שהיא באה לאולם בלבוש לא צנוע וכשראתה את הרב יורם מגיע בכבודו ובעצמו לערוך את החופה התביישה לעמוד כך בפניו ולכן מיהרה לחפש במה לכסות עצמה כראוי ולא הגיעה עד שמצאה. ועל זה נאמר "אדם מקדש עצמו מעט מקדשין אותו הרבה". (גמרא ביומא דף ל"ט,א). כלומר כאשר אדם עושה השתדלות למטה בעולם הזה להתקדש, מהשמיים מסייעין בידו להצליח להתקדש הרבה. ומי שמשתדל לשמור עינו מסייעים בידו שלא יזדמנו לו מראות אסורות.

הבעל שם טוב הקדוש

הצדיק רבי ישראל מרוז'ין ברח מידי ממשלת רוסיה, בעקבות עלילה שטפלו עליו. במהלך נדודיו הגיע לכפר קטן שנקרא "ישראלובה". שם הכפר שהזכיר את שמו "ישראל", עורר את תשומת ליבו של הצדיק. הוא פנה אל אנשי הכפר לברר על מקור שמו אך אף אחד לא ידע להשיב לו על כך. הפלא הגדול הוא, שאף אחד מתושבי הכפר גם לא היה יהודי. הוא לא התיימש וניסה לחקור את מקור השם לכפר. יום לפני שכבר עמד לעזוב, שאל בפעם אחרונה עובר אורח על מקור שמו של הכפר, ואותו אחד ענה לו " ייתכן שפלוני, מוותיקי הכפר המתגורר בסוף היער הסמוך יוכל לענות לך על כך". רבי ישראל חיפש את מקום מגוריו של זקן הכפר, הוא התקדם אל תוך היער עד שהגיע לבקתה ישנה וקטנה. את הדלת פתח זקן שבקושי עמד על רגליו. תחילה הביט הזקן ברבי ישראל מרוז'ין בפליאה מה הוא מחפש, אך לאחר כמה שניות נאנח ואמר "בוא היכנס ואספר לך מהו מקור השם לכפר זה". רבי ישראל מרוז'ין לא הבין, כיצד הזקן הזה ידע מדוע הוא הגיע אליו. והזקן החל לספר

"היה זה כאשר הייתי ילד ושימשתי כרועה צאן והנהגתי את עדרי בין ההרים רחוק מבני האדם. לעת ערב, הייתי נוהג להביא את הצאן אל הנהר המתפתל בין ההרים, על מנת להרוות את צמאונן. "באחד הימים, כשהחזרתי את צאני קיימתי ספירה וגיליתי שחסרה לי כבשה. כך גם קרה בכל יום שביצעתי ספירה היתה חסרה כבשה. החלטתי שמהיום לא אעצום עין, אשגיח על צאני. לפתע הבחנתי בזאב אכזרי, שמתקרב לעדרי ורוצה לבצע את זממו ולקחת כבשה כפי שנהג עד כה. החלטתי לעמוד על המשמר ולנסות להבריחו, אך לצערי הזאב החל להתקרב לכיווני. זעקתי לעזרה אך איש לא שמע אותי, שכן הייתי בהרים מבודד מבני אדם. התחלתי לחשוש לחיי, לפתע הבחנתי בגבעה בנער צעיר, יהודי שקט שהיה נוהג להתבודד ולבלות שעות ארוכות בטבע לבדו, שקוע במחשבותיו עם ספריו הקדושים, צעקתי לעברו "ישראל, ישראל עוזר לי". כשהזאב היה מרחק של שניה ממני, התרומם ישראל ממקומו ואמר "אל תפחד, הזאב לא יפגע בך" ובאמת הזאב המשיך להתקדם ולפתע נפל כאילו חץ בלתי נראה פגע בו הזאב צנח ומת ואני ניצלתי. ובאותו רגע הבנתי שהנער הצעיר – ישראל שמו, איש קדוש הוא. ומאותו יום התחלתי לעקוב אחריו בסתר, ללמוד ממנהגיו. הבחנתי שבכל בוקר כשהיה מגיע לאיזור להתבודד, היה טובל בנהר. כך טבל בנהר מס' פעמים. בחורף, שהיה שלג, ראיתי אותו מגיע לטבול, לא האמנתי למראה עיניי, רוב הנהר היה קפוא, וישראל לא וויתר הוא ניסה לטבול בנהר. חששתי לשלומי ולכן התקרבותי לשם, וראיתי שכתמי דם מגופו הופיעו על הקרח. לא יכולתי להביט בסבלו ובמסירות נפשו של האיש הקדוש, ופרשתי מטליות יבשות על מנת להקל עליו. כעבור זמן, סיפר אחד מאנשי הכפר כיצד חש ברע מספר ימים וכאשר עבר בנהר שתי ממנו ונתרפא. וכך כל מי שהיה לו צרה, מחלה, שתי ממי הנהר הקדוש ונתרפא. עד שהשמועה על הנהר הקדוש התפשטה בכל הכפר. התחלתי לספר לכולם את המעשה עם ישראל הנער והזאב, ועל הטבילות שלו בנהר, וכולם הסכימו איתי פה אחד – הנהר נהפך להיות קדוש בזכות אותו ישראל. וכולם קראו לנהר "המעייין הקדוש". בתוך זמן קצר, הרבה אנשים הגיעו ובנו בתים סביב הנהר הזה, ואני הייתי ביניהם. וכך נוצר הכפר "ישראלובה" על שם ישראל הקדוש. יום אחד, בעודי רועה את הצאן, התקרב אליי ישראל, ובפיו תודה על העזרה באותו בוקר חורפי עם השלג. "הריני מברך אותך באריכות ימים ושנים טובות" אמר לי אותו ישראל. והוסיף אותו ישראל "יום יבוא, ויגיע לביתך איש אשר יברר אצלך את מקור השם של הכפר, קבל אותו בסבר פנים יפות וספר לו את כל הסיפור לפרטיו. ועד אותו יום אני מבטיח לך אריכות ימים ושנים. הזקן סיים את סיפורו, רבי ישראל מרוז'ין היה בהלם מהסיפור. לפתע, רבי ישראל מרוז'ין והזקן הבינו את המשמעות של המשפט האחרון "עד אז אני מבטיח לך אריכות ימים ושנים". לפתע בקעה אנחה מגרונו של הזקן והוא מסר את נשמתו לבורא. "לפי כל הסימנים, אותו ישראל לא היה אלא רבי ישראל הבעל שם טוב הקדוש.

לזיכוי הרבים והפצה, ולהקדשות לעילוי נשמת / לרפואה, ולקבלת חידוש יומי, ניתן לפנות למספר : 0523458725 או במייל : danielbar158@gmail.com

" רב בישראל הסוגר את הגמרא כדי לעשות טובה ליהודי, הנה גם שהגמרא שלו סגורה הרי היא כפתוחה " (הרב מבריסק)

שבת שלום ומבורך